

Присвячую Нейлові

Частина перша

6.11. Несподівана вакансія виникає:

- а)** якщо член місцевої ради не подав упродовж належного часу заяву про згоду обіймати свою посаду; або
- б)** якщо він сповістив про відставку; або
- в)** якщо він помер...

Чарльз Арнольд-Бейкер

«Управління місцевими радами»

Сьоме видання

Негіля

Баррі Фербразер не мав бажання йти кудись вечеряти. Упродовж вихідних голова розколювалася від болю, і він ледве встиг дописати обіцяну статтю для місцевої газети.

Але за обідом дружина була така напружена й мовчазна, що Баррі зрозумів: самою лише вітальною листівкою тут не відкупишся — занадто серйозний злочин він учинив, коли на цілий ранок замкнувся в кабінеті. До того ж він писав про Кристал, яку Мері недолюблювала, хоча й не зізнавалася в цьому.

— Мері, я хочу запросити тебе на вечерю, — збрехав він, щоб розтопити лід. — Дев'ятнадцять років, дітки! Дев'ятнадцять років, а ваша матуся лише гарнішає.

Мері відповіла поблажливою посмішкою, тож Баррі за-телефонував до гольф-клубу — це було неподалік і там для них завжди були вільні місця. Він намагався улещувати дружину бодай маленькими знаками уваги, відколи збагнув, скільки розчарувань завдав їй за ці майже двадцять років спільного життя, коли йшлося про щось серйозне. Причому він ніколи не робив цього зумисне. Просто їхні уявлення про життєві цінності занадто вже різнилися.

Баррі й Мері мали чотирьох дітей, які вже не потребували няньки. Діти саме дивилися телевизор, і коли він з ними востаннє попрощався, лише найменший, Деклан, відірвався від екрана й помахав йому рукою.

Головний біль не вщухав, і Баррі відчував, як йому гупає за вухом, коли виїжджав з подвір'я і завертав на мальовничі вулички містечка Пегфорда, в якому вони мешкали з часів одруження. Вони з'їхали вниз похилим і стрімким Соборним провулком, де хизувалися своєю вікторіанською надмірністю й солідністю найдорожчі в околиці будинки, тоді завернули за ріг біля псевдоготичного собору, де колись його дівчата-близнючки грали у виставі «Йосиф і його дивовижна барвиста мантия снів», і перетнули Майдан, з якого як на долоні відкривався краєвид на почорнілий кістяк зруйнованого монастиря, що височів на пагорбі, нависаючи над містечком і зливаючись на обрії з багряним небом.

Баррі крутив кермо, їдучи знайомими вуличками, і думав про те, яких припустився помилок, дописуючи поспіхом статтю, щойно відіслану електронною поштою до газетки «Ярвіл і околиця». Баррі хоч і був балакучий і товариський за своєю натурою, проте викладати свої думки на папері йому було нелегко.

Гольф-клуб був розташований у якихось чотирьох хвилинах їзди від Майдану, там, де містечко ніби відхаркувало з себе останні згустки стареньких котеджиків. Баррі запаркував мінівен біля клубного ресторану «Берді» й зачекав, поки Мері підмалює губи. Прохолодний вечірній вітерець приємно обвівав йому обличчя. Дивлячись на обриси поля для гольфу, що розчинялися в сутінках, Баррі задумався, чи варто йому й надалі зберігати членство в клубі. Гравець у гольф з нього був нікудишній: йому бракувало стабільності, тому рейтинг у нього був низький. До того ж він мав стільки інших обов'язків! Біль у голові ставав нестерпний.

Мері вимкнула світло над дзеркальцем і зачинила за собою дверцята. Баррі натиснув кнопку сигналізації на ключах. Зацокотіли по асфальту жінчині високі підбори, ввімкнулася сигналізація, а Баррі подумав, що йому, мабуть, трохи попустить, коли він повечеряє.

І тут його мозок пронизав такий нечуваний біль, ніби хтось гупнув його по голові ядром. Коліна Баррі підкосилися й боляче вдарилися об холодний асфальт, але цього болю

він майже не відчув. У нього в черепі ніби пашіло криваве вогнище, ця мука була просто нестерпна, але він мусив її терпіти ще цілу хвилину, що залишалася до його небуття.

Мері заверещала і лемент її не вщухав. З бару вибігло кілька чоловіків. Один з них побіг назад у будинок, щоб подивитися, чи немає там часом когось із колишніх клубних лікарів. Знайоме з Баррі й Мері подружжя, почувши з ресторану, який зчинився гвалт, облишило подані страви й вибігло надвір дізнатися, чим вони можуть допомогти. Чоловік викликав по мобілці швидку допомогу.

Карета швидкої мала прибути з сусіднього містечка Ярвіла, і її довелося чекати двадцять п'ять хвилин. Коли ж її пульсуюче синє сяйво освітило місце події, Баррі вже лежав нерухомо на землі в калюжі власного блювотиння і ні на що не реагував. Мері припадала біля нього навколішки, обдираючи на колінах колготки, хапала його за руку, ридала й шепотіла його ім'я.